

soud povolující usnesení potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Dle § 78 ex. ř. a § 528 c. ř. s. jsou rekursy do usnesení soudu druhé stolice, jimiž usnesení prvního soudce bylo potvrzeno, nepřipustny. V tomto případě potvrdila druhá stolice usnesení krajského soudu v Novém Jičíně, vyhovující exekuční žádosti vymáhajícího věřitele, a jde tedy o souhlasná rozhodnutí nižších soudů ve smyslu zmíněného místa zákona. Stěžovatelé vycházejí ovšem se stanoviska, že tu jest exekuční titul cizozemský a dovolací rekurs tedy přípustným dle třetího odstavce § 83 ex. ř. Než neprávem. V době vydání exekučního titulu, t. j. 28. března 1920, bylo Těšínsko plebiscitním územím, byť i ne pod jednotnou správou, a nebylo jisto, zda a která část připadne k státu Československému nebo Polskému. Státoprávně náleželo celé území Těšínska k zemím bývalé koruny české a, dokud o jeho rozdělení nebylo rozhodnuto, nemohla býti pokládána žádná jeho část se stanoviska státu Československého za cizozemsko ve smyslu §§ 79 a násl. ex. ř. Na tomto státoprávním poměru nemohlo se nic změnit tím, že část Těšínska byla ve skutečnosti pod mocí polskou, neboť tento stav republikou Československou za právní pokládán nebyl. Okresní soud ve Fryštátě byl tedy soudem území plebiscitního, nikoli soudem cizozemským. Následkem toho nutno také exekuční tituly, tímto soudem v oné době vydané, klásti na roveň zdejším exekučním titulům. K ustanovením § 83 ex. ř. nelze tedy v tomto případě přihlížeti.

Čís. 1267.

Zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., kterým se mění některá ustanovení zákonů o příslušnosti soudní a soudním řízení v občanských věcech a o projednání pozůstalosti.

Notář není oprávněn rozhodovati o prohlášení dědiců, že chtějí si sami pozůstalost projednatí.

(Rozh. ze dne 25. října 1921, R II 400/21.)

Notář jako soudní komisař zamítl jako opožděné oznámení dědiců, že si projednají pozůstalost sami. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil notáři, by ve věci další opatření učinil. Důvody: V čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. se stanoví, že projednání všech pozůstalostí, vyjma oněch, které si soud sám ze závažných důvodů projednati vyhradil, přísluší notáři jako soudnímu komisaři a že dědicové mohou nejpozději do 14 dnů po tom, kdy se jim dostalo vyrozumění o úmrtí neb obsílky ku projednání pozůstalosti, oznámiti notáři, že si sami pozůstalost projednají, v kterémžto případě má notář spisy soudu vrátiti. Tomuto předpisu jest rozuměti tak, že notář jako soudní komisař nemá rozhodovati o tom, zda bylo oznámení učiněno v čas, jak se to stalo v tomto případě, nýbrž má spisy vrátiti soudu se zprávou, že oznámení bylo učiněno, aby soud rozhodl, přísluší-li stranám právo pozůstalost projednati, či bude-li následkem opožděně podaného oznámení projednání

pozůstalosti přikázáno notáři. Že jedině tento postup jest správným, plyne z dalšího ustanovení téhož článku IX. cit. zákona, kde se stanoví, že, nepedají-li strany po oznámení nebo ve lhůtě, jím soudem prodloužené, písemného projednání pozůstalosti, může soud projednání pozůstalosti přikázati notáři. Poněvadž notář jako soudní komisař se dle cit. zák. ustanovení nezachoval a spisy po učiněném oznámení soudu nevrátil, nýbrž ve věci sám rozhodl, jest usnesení, jím vydané, protizákonné, bylo proto zrušeno a uloženo mu, aby spisy soudu vrátil, aby ten o tom rozhodl, zda oznámení o písemném projednání pozůstalosti se stalo v čas, by lhůtu čtyřnedělní v patrnosti měl a také o návrhu na sepsání inventáře soudem v oznámení učiněném rozhodnouti mohl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu notáře.

Důvody:

Názoru stěžovatelova, v dovolacím rekursu projeveného, nelze sdíleti. Byť i správné bylo, že dle čl. IX. zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. změnou §§ 28 a 29 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. bylo stanoveno, že »provéstí pozůstalostní řízení přísluší notářům jako soudním komisařům« a dále »kde jinak v zákonných ustanoveních se jedná o soudu jako úřadu, jenž projednává pozůstalost nebo provádí jednotlivé úkony tohoto řízení, rozumí se tu notář jako soudní komisař«, nelze z toho dovozovati, že tímto ustanovením byla veškerá úřední jednání v řízení pozůstalostním převedena na notáře jako soudní komisaře. Vždyť již z výpčtu jednání, v témže článku třebas jen příkladmo uvedených, vyplývá, že nemělo býti na poměru notáře jako soudního komisaře nic více změněno, než že byl v první řadě k provedení pozůstalostního řízení povolán. Nedožnal zejména změny § 3 cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., dle něhož mohli notáři jako soudní komisaři býti zmocněni k oněm úkonům řízení nesporného, jež nejsou podmíněny předchozím soudcovským usnesením. Tím bylo jasné vysloveno, »že usnášeti jest se jedině soudu a nikoliv notáři jako soudnímu komisaři«.

Čís. 1268.

Kupitel nenabývá s vlastnictvím věci i práva plynoucího z výpovědi, povolené prodávateli. Prodatel, dávší před prodejem nemovitosti výpověď, může i po prodeji domu vystupovati jako vymáhající věřitel vlastním jménem v zájmu kupitelově. Kupitel může vystupovati jako vymáhající věřitel jen za podmínek § 9 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. října 1921, Rv II 212/21.)

Propachtovatelé dali pachtýřce výpověď dne 22. dubna 1920 a vy-mohli si dne 6. prosince 1920 příkaz ku vyklizení, ač byli před tím (dne 11. září 1920) nemovitost zcizili. Žalobě pachtýřky, by nárok propachtovatelů z výpovědi ze dne 22. dubna 1920 byl prohlášen zaniklým, oba nižší soudy vyhověly, odvolací soud z těchto důvodů: Správným jest názor prvního soudce, že žalovaní, prodávše nemovitost, pozbyli práva žádati o nucené vyklizení nemovitosti na základě výpo-